

פרק שבועת הפקדון

מכן התברר כי הפקדון אכן היה בידו של הנפקד – חייב הנפקד להביא קרבן אשם על כפירת הממון בשבועה, ולשלם לתובע את הקרן, ולהוסיף עליו חומש.

וכך הוא הדין בתביעת שאר ממונות וחיובי ממון שיש לראובן על שמעון, כפי שיבואר להלן.

פרק זה הוא מעין המשך לפרק הקודם, העוסק בדיני שבועת העדות [היינו, כאשר אמר פלוני לשנים "בואו והעידו לי עדות", והם נשבעו לו שאינם יודעים להעיד לו – והתברר כי ידעו להעיד לו, חייבים בקרבן!]¹ ויש דינים מקבילים בחלקם לשתי השבועות הללו, כפי שיבואר להלן.

מתנתין:

א. שבועת הפקדון, שהיא השבועה שנשבע הנפקד למפקיד התובע אותו להחזיר את פקדונו [או תביעת ממון אחרת]], כי אין בידו דבר. ונמצא ששיקר הנפקד בשבועתו, וחייב על כך קרבן אשם, והוספת חומש על תשלום החוב, **נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בכשרים ובכפסולים**.¹

ושבועה זאת נוהגת בין בפני בי"ד, ובין שלא בפני בי"ד, אם נשבע הנפקד לשקר

המושג "שבועת הפקדון", הוא שם כללי לכל התביעות הממוניות שיש לאדם על רעהו, כאשר הוא משיבע אותו עליהן, ולא דוקא ל"פקדון" בלבד.

והוא נאמר בתורה בסוף פרשת ויקרא:

"נפש כי תחטא, ומעלה מעל בה', וכחש בעמיתו:

בפקדון, או בתשומת יד, או בגזל. או עשק את עמיתו. או מצא אבדה, וכחש בה, ונשבע על שקר... –

והיה כי יחטא, ואשם – והשיב את הגזילה אשר גזל, או את העושק אשר עשק, או את הפקדון אשר הפקד אתו.

או מכל אשר ישבע עליו לשקר –

ושלם אותו בראשו, וחמישיתו יוסף עליו. לאשר הוא לו, יתננו ביום אשמתו.

ואת אשמו יביא לה' – איל תמים מן הצאן". (ויקרא ה, כא – כה)

דהיינו, אם הפקיד אדם פקדון ביד חברו, ולאחר מכן תבע אותו שיחזירנו לו, והשביע אותו על כך, וכפר הנפקד בתביעת המפקיד ובהשבעתו, או שנשבע לו בעצמו, ולאחר

¹ שדין שבועת העדות אינו נוהג אלא בכשרים להעיד, הזכירם כאן לומר שנוהג בהם דין שבועת הפקדון.

ובתפארת ישראל על משנתנו כתב שגם

1. יש לדון, מה משמיענו התנא בכך שכל אלו כשרים להשבע את שבועת הפקדון? והלא אין לנו כל סיבה לפוסלם מלהישבע שבועה זאת?! אכן רש"י כתב, שהיות וכפרק הקודם שנינו